

آزمون آزمایشی بیومکانیک ۲ (اندام فوقانی)

تاریخ آزمون: ۲۷ اردیبهشت ۱۴۰۳

تعداد سوال: ۴۵

مدت آزمون: ۴۰ دقیقه

۵- ساختارهای Rotator interval capsule در ابداقشن

..... شانه، جابجایی سر هومرووس به سمت را محدود

می کنند

(الف) ۴۵ درجه - قدم و پایین

(ب) ۴۵ درجه - قدم و بالا

(ج) صفر درجه - قدم و پایین

(د) صفر درجه - قدم و بالا

۶- در صورت فلچ عضله تراپیز فوقانی، زمانی که بازو در کنار

بدن قرار دارد، تمامی پیامدهای زیر اتفاق می افتد، بجز:

(الف) چهت گیری حفره گلنوبید تعییر نموده و سر هومرووس دچار لغزش تحتانی می شود

(ب) زاویه بین نیروی ساختارهای کپسولار فوقانی و نیروی جاذبه کاهش می یابد

(ج) اندازه نیروی کمپرسیون واردہ بر مفصل گلنوهومرال کاهش می یابد

(د) مکانیسم قفل سازی استاتیک مفصل گلنوهومرال از دست می رود

۷- در الوبشن کامل بازو، تیلت اسکاپولا در مفصل استکاپولوتوراسیک در کدام جهت بوده و عمدتاً از کدام حرکت

ناشی می شود؟

(الف) خلفی - چرخش خلفی کلاویکل در مفصل استرنوکلاویکولار

(ب) قدامی - الوبشن کلاویکل در مفصل استرنوکلاویکولار

(ج) خلفی - تیلت خلفی در مفصل آکرومیوکلاویکولار

(د) قدامی - تیلت قدامی در مفصل آکرومیوکلاویکولار

۸- عضله تراپیز میانی برای ایجاد چرخش رو به بالای اسکاپولا طی کدام حرکت بازو و در کدام بخش از دامنه حرکت

اسکاپولا، فعالیت بیشتری نشان می دهد؟

(الف) فلکشن - در دامنه ابتدائی

(ب) فلکشن - در دامنه انتهایی

(ج) ابداقشن - در دامنه انتهایی

(د) ابداقشن - در دامنه ابتدائی

۱- الوبشن کلاویکل با کدام حرکات مفصل اسکاپولوتوراسیک

زوج می شود؟

(الف) Upward Rotation + Posterior tipping

(ب) Upward Rotation + Anterior tipping

(ج) External Rotation + Posterior tipping

(د) External Rotation + Anterior tipping

۲- کدام گزینه در ارتباط با حرکت پروترکشن مفصل

استرنوکلاویکولار صحیح است؟

(الف) حرکت حول محور چرخش عمودی صورت می گیرد

(ب) این حرکت به وسیله تنشن لیگامان استرنوکلاویکولار قدامی محدود می گردد

(ج) با ابداقشن کامل شانه، حدود ۱۵ درجه پروترکشن استرنوکلاویکولار اتفاق می افتد

(د) در طی این حرکت، سطح مفصلي کلاویکل Ant. Roll و Post. Slide انجام می دهد

۳- هنگام افتادن از پهلو روی کف دست....

(الف) نیروی واردہ در جهت ابداقشن اسکاپولا عمل می کند

(ب) لیگامان آکرومیوکلاویکولار مسئول اصلی جلوگیری از بخش کونوئید از لیگامان کوراکوکلاویکولار مسئول اصلی

جلوگیری از جابجایی اسکاپولا می باشد

(د) نهایتاً نیرو از طریق لیگامان کوراکوکلاویکولار به مفصل قوی استرنوکلاویکولار منتقل می شوند

۴- چرخش داخلی بیش از حد اسکاپولا عمدتاً بیانگر ضعف

کدام عضله می باشد؟

(الف) تراپیز

(ب) سراتوس قدامی

(د) ساب اسکاپولاریس

- برای تست درجه ۲، بیمار در وضعیت سوپاین بوده و پاشنه یک پا از روی سرینگ ساق مقابل به طرف زانو می کشد. عدم انجام دامنه حرکتی کامل برای درجه ۳، به معنی درجه ۲ تفسیر نمی شود.

- اگر در تست قدرت اکستنش هیپ، زانو اکستند باشد تمامی عضلات اکستانسور هیپ (گلوتوس ماگزیموس و همسترینگ) با یکدیگر تست می شوند؛ اما برای مجزا سازی گلوتوس ماگزیموس، زانو باید ۹۰ درجه خم باشد.
- برای تست درجه ۲، بیمار دامنه حرکتی موجود را در وضعیت به پهلو خوابیده تکمیل می کند.
- فرد ممکن است با چرخش لگن یا فلکشن زانو (جاگزین کردن همسترینگ ها به جای گلوتوس ماگزیموس) سعی در حرکت جایگزینی نماید.

سوال ۱۶: گزینه ۲

درسنامه: تست قدرت ابداکشن هیپ

- عضله اصلی این حرکت، گلوتوس مدیوس است. گلوتوس مینیموس نیز کمک می کند. سایر عضلات کمکی عبارتند از: گلوتوس ماگزیموس (فیبرهای فوقانی)، تنسور فاسیا لاتا، ابتراتور داخلی (ران ثابت)، جمیلوس فوقانی (ران ثابت)، جمیلوس تحتانی (ران ثابت)، و سارتوریوس.
- برای تست درجات ۵، ۴ و ۳، بیمار در وضعیت Side-lying، اندام تست در بالا قرار دارد. در شروع تست، هیپ فراتر از خط وسط فراتر کمی در اکستنشن است و لگن کمی به جلو چرخیده است.
- نگه داری وضعیت تست در برابر مقاومت حداکثری از بالای مج پا به عنوان درجه ۵؛ و نگه داری وضعیت تست در برابر مقاومت قوی تا متوسط در مج پا (یا در برابر مقاومت حداکثر در زانو) به عنوان درجه ۴ در نظر گرفته می شود.

سوال ۱۵: گزینه ۲

درسنامه: تست اکستنشن هیپ

- مقاومت درست از بالای سطح خلفی مج یا داده می شود. دست دیگر برای تثبیت سازی یا حفظ راستای لگن در ناحیه PSIS قرار داده می شود.

- اگر مقاومت به دیستال ران اعمال شود، به دلیل استفاده از اهرم کوتاه تر، بالاترین درجه ای که بیمار می تواند بگیرد درجه ۴ است.

• ناتوانی در Level نگه داشتن لگن منجر به لنگش گلوتئوس مدیوس می گردد؛ در این شرایط، لگن در سمت مقابل ضعف به پائین می افتد. اگر ضعف دو طرفه باشد، Waddling Gait دیده می شود که در آن، با هر گام، لگن در هر سمت به پائین می افتد.

• ضعف ابداقتور و لاترال روتاتور هیپ می تواند منجر به والگوس زانو، اداکشن هیپ و چرخش داخلی هیپ شود.

• تقویت ابداقتور های هیپ در موارد استئوآرتیت زانو، سمپتوم ها را کاهش می هد.

• آتروفی گلوتئوس مدیوس یا مینیموس در افراد با شکستگی های هیپ / لگن ناشی از افتادن بیشتر است

• درجهات ۱، ۲ و صفر در وضعیت سوپاین تست می شوند. تکمیل دامنه حرکتی در وضعیت سوپاین بدون مقاومت درجه ۲ در نظر گرفته می شود.

سؤال ۱۸: گزینه ۴

درسنامه: تست قدرت اداکشن هیپ

- این حرکت به وسیله ابداقتور مگنوس (اصلی) و دیگر عضلات گروه ابداقتور (ابداقتور برویس، ابداقتور لونگوس، پکنیتوس، و گراسیلیس) انجام می شود. سایر عضلات فرعی عبارتند از: ابتراتور خارجی و گلوتئوس ماقریموس تحتانی
- برای تست درجهات ۵، ۴ و ۳، بیمار در وضعیت Side-lying، اندام تست (اندام پائینی) روی تخت قرار دارد.

- تست درجهات ۱، ۲ و صفر، در وضعیت سوپاین انجام می شوند. در این حالت، وزن اندام مقابل، لگن را ثابت می کند؛ بنابراین نیازی به ثابتیت سازی دستی هیپ سمت غیر تست نیست.

سؤال ۱۷: گزینه ۲

درسنامه: جایگزینی در تست ابداقشن هیپ

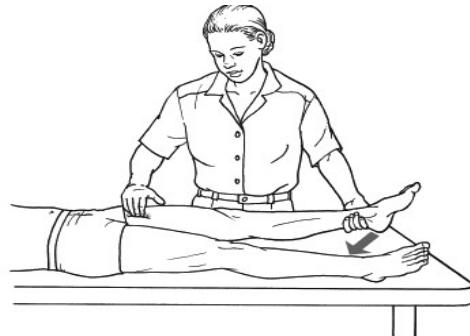
الف- جایگزینی Hip-hike: در تست در وضعیت سوپاین، ممکن است بیمار با نزدیک سازی لگن به توراکس با استفاده از عضلات طرفی تنہ، هیپ را بالا بکشد و در نتیجه اندام را در بخشی از دامنه ابداقشن حرکت دهد.

ب- جایگزینی با چرخش خارجی و فلکشن (سارتوریوس): ممکن است بیمار تلاش کند حین حرکت ابداقشن، اندام را به خارج بچرخاند. با این کار، عمل مایل فلکسورهای هیپ جایگزین گلوتئوس مدیوس می شود

ج- جایگزینی تنسور فاسیا لاتا: اگر اجزه داده شود که تست با فلکشن فعلی هیپ شروع شود یا اینکه هیپ در وضعیت فلکشن باشد، فرصتی خواهد بود که تنسور فاسیا لاتا هیپ را ابداقت کند.

نکات سودمند

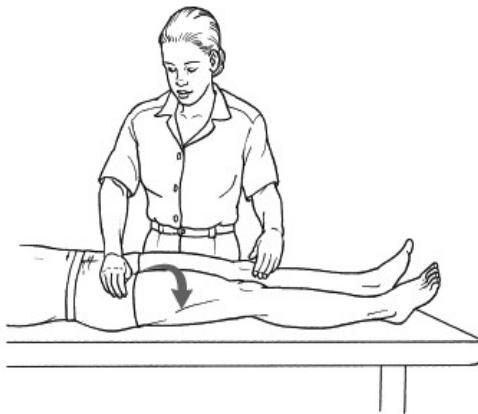
- بیمار با درجه عضلانی ۴ یا ۵ باید بتواند روی یک پا بایستد و لگن را هم سطح نگه دارد

• تست درجه ۲:

الف- تکمیل دامنه حرکت کامل بدون مقاومت در وضعیت Gravity - Short sitting (این یک وضعیت minimized می باشد).

ب- تکمیل دامنه حرکتی چرخش خارجی در وضعیت سوپاین، (اندام تست در شروع در وضعیت چرخش داخلی قرار دارد). وقتی هیپ از خط وسط رد می شود برای جبران اثر کمکی جاذبه، اندکی مقاومت داده می شود.

سؤال ۲۰: گزینه ۳

درستنامه: نکات مهم در تست قدرت چرخش داخلی هیپ

• زمانی که هیپ فلکس باشد، در مقایسه با زمانی که هیپ اکستنده است، دامنه حرکتی بیشتری وجود دارد (احتمالاً ثانویه به شلی ساختارهای مفصلی هیپ).

• در وضعیت Short Sitting نباید به بیمار اجازه داد که از حرکات زیرین استفاده کند:

• در این تست، عمل جایگزینی می تواند توسط فلکسورهای هیپ اتفاق افتد. بیمار ممکن است تلاش کند تا با چرخش داخلی هیپ، فلکسورهای هیپ را جایگزین اداکتورها نماید. این کار به نظر می رسد که بیمار تلاش می کند تا از حالت Side-lying به سوپاین در آید؛ لذا حفظ و نگه داری lying صحیح، برای صحت تست الزامی است.

سؤال ۱۹: گزینه ۲

درستنامه: تست قدرت چرخش خارجی هیپ

• برای تست درجهات ۵، ۴، ۳ و ۲، بیمار در وضعیت Short Sitting، ران ها به طور کامل ساپورت روی تخت، ساق ها از لبه تخت آویزان هستند. ساق در وضعیت میانی بین چرخش خارجی و چرخش داخلی قرار داده می شود.

• این یک وضعیت جاذبه حذف شده می باشد، بنابراین اگر بیمار قادر به صرف مقاومت خفیف باشد، درجه تلاش ۳ خواهد بود.

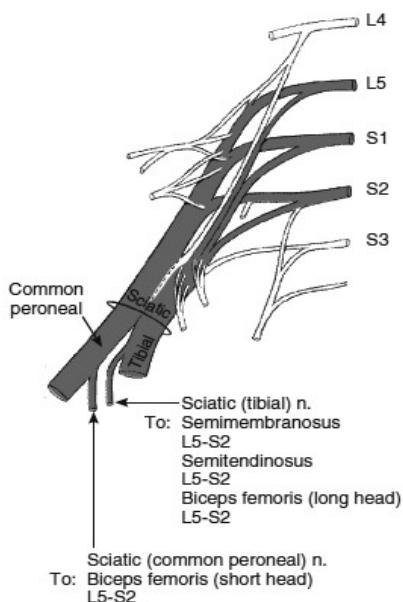
سؤال ۲۲: گزینه ۴

درسنامه: تست فلکشن زانو

- شاخه تیبیال عصب سیاتیک به عضلات سمی ممبرانوس، سمی تندینوسوس و سر بلند بایسپس فموریس عصب دهی می کند.

● عضله گاستروکنیموس نیز از عصب تیبیال تغذیه می شود.

- بنابراین در آسیب شاخه تیبیال عصب سیاتیک، حرکت فلکشن زانو در وضعیت پرون توسط سر کوتاه بایسپس فموریس، که به وسیله شاخه پرونئال مشترک از عصب سیاتیک تغذیه می شود، انجام می گردد.

سؤال ۲۳: گزینه ۲

درسنامه: تست قدرت پلانتر فلکشن مچ پا

- اگر بیمار به درستی حرکت Heel rise را در طول دامنه حرکتی کامل ۲۵ بار تکرار نماید درجه ۵ می گیرد
- اگر بیمار به درستی حرکت Heel rise را در طول دامنه حرکتی کامل بین ۲ تا ۲۴ بار تکرار نماید درجه ۴ می گیرد
- اگر بیمار بتواند فقط یک بار وزن بدن را در وضعیت Heel up نگه دارد، درجه ۳ می گیرد.

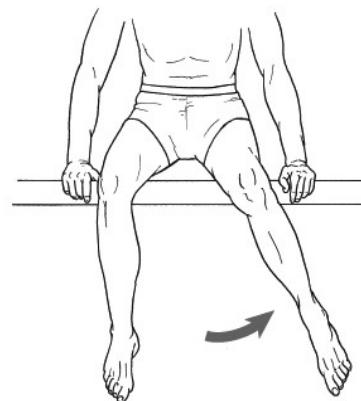
نکته: اگر بیمار نتواند حداقل یک بار Heel rise صحیح در دامنه کامل را در وضعیت ایستاده تکمیل کند درجه اعطا شده باید کمتر از ۳ باشد.

۱- بلند کردن لگن در سمت آزمون یا کج شدن در هر جهتی

که باعث بلند شدن لگن گردد

۲- اکستند کردن زانوی تست

۳- اداکت و اکستند کردن هیپ تست

سؤال ۲۱: گزینه ۱

درسنامه: تست قدرت همسترینگ برای درجهات ۵، ۴ و ۳

الف- تست کل عضله: بیمار در وضعیت پرون، زانو تا ۴۵ درجه خم، ساق در چرخش نوترال

ب- تست همسترینگ خارجی (بایسپس فموریس): بیمار در وضعیت پرون، زانو تا ۴۵ درجه خم، ساق در چرخش خارجی (انگشتان رو به خارج).

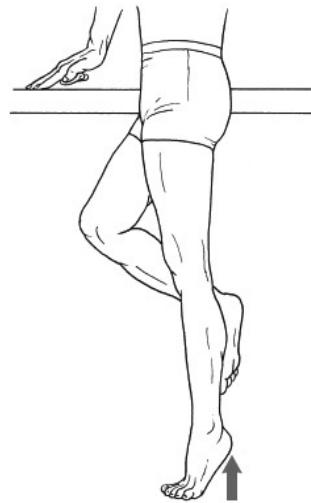
ج- تست همسترینگ داخلی (سمی تندینوسوس و سمی ممبرانوس): بیمار در وضعیت پرون، زانو تا ۴۵ درجه خم، ساق در چرخش داخلی (انگشتان رو به خط وسط).

نکته: تکمیل دامنه حرکتی موجود در وضعیت به پهلو خوابیده، که جاذبه به حداقل رسیده، درجه ۲ در نظر گرفته می شود.

نکته: در هر بار حرکت صحیح، پاشنه حداقل به میزان ۵۰٪ ارتفاع Heel rise اولیه (حدود ۲ اینچ) از زمین بلند شود.

نکته: تکمیل فقط بخشی از دامنه حرکتی، بدون مقاومت دستی، درجه ۲ در نظر گرفته می‌شود.

نکته: فلکسورهای انگشتان باید ریلاکس نگه داشته شوند تا از جایگزین شدن FDL و FHL اختفای شود.

نکته: دیسفانکشن تاندون تبیالیس خلفی، یک علت رایج صافی کف پای اکتسابی و پارگی تاندون می‌باشد.

سؤال ۲۵: گزینه ۳

تحلیل گزینه‌ها:

- پاسخ صحیح گزینه ۳ است: اکستانسورهای انگشتان به عنوان دورسی فلکسورهای اصلی همراهی کننده اورژن هستند زیرا ممکن است فیبولا ریس تریتوس همیشه وجود نداشته باشد.
- فیبولا ریس برویس باعث اورژن همراه با پلانترفلکشن مج پا می‌شود
- اکستانسور هالوسیس لونگوس موجب دورسی فلکشن مج پا و اینورژن پا می‌شود.

سؤال ۲۶: گزینه ۱

درسنامه: تعریف درجات مختلف Poor و Fair

- درجه Poor: حرکت در طول بخشی از دامنه حرکتی در صفحه افقی
- درجه Poor: حرکت در دامنه حرکتی کامل در صفحه افقی
- درجه Poor+: عضله بتواند سگمان را در دامنه حرکتی کامل در صفحه افقی حرکت دهد و آن را در برابر کمی فشار در وضعیت تست نگه دارد
- درجه Poor+: حرکت در طول بخشی از دامنه حرکتی برخلاف جاذبه

نکته: علی رغم هر میزان مقاومت اعمال شده در وضعیت غیر از ایستاده به هر دلیل، درجه کمتر از ۳ به بیمار تعلق خواهد گرفت.

نکته: تست درجه ۲ در وضعیت پرون انجام می‌شود و بیمار وضعیت تست را در برابر حداکثر مقاومت دستی نگه می‌دارد. به دلیل قدرت عملکردی این عضلات، نباید انتظار رود که تراپیست انقباض در تست درجه ۲ (پرون) را بشکند.

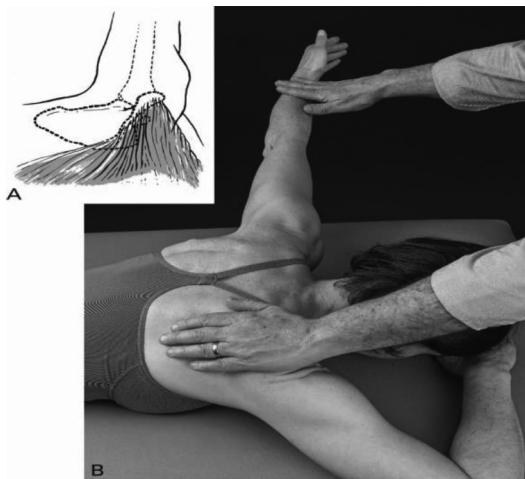
سؤال ۲۴: گزینه ۳

درسنامه: تست اینورژن پا

- برای تست درجات ۵، ۴، ۳ و ۲، بیمار در وضعیت نشسته، مج پا در کمی پلانترفلکشن

- اغلب مقاومت در جهت ابداکشن ناحیه جلوی پا (Forefoot) (به سمت بالا و خارج) اعمال می‌شود. دست اعمال کننده ای مقاومت بر روی قسمت داخلی Forefoot قرار دارد.

کافی قرار دارد تا این که اسکاپولا به وضعیت Upward Rotation نائل شود. چرخش خارجی شانه، دست را در وضعیتی قرار می دهد که کف دست به سمت کرانیال نگاه می کند و شست رو به بالا خواهد بود (شکل سمت B).

نکته: تست رومبوبئید ها شامل اداکشن، الیشن و چرخش رو به پایین اسکاپولا می باشد. این وضعیت اسکاپولا با قرار دادن شانه در ۹۰ درجه اداکشن و در چرخش داخلی کافی بدست می آید. در این تست، کف دست در جهت کودال نگاه می کند و شست رو به پایین می باشد (شکل C).

- تست شامل اکستشن مفصل آرنج تا کمی کمتر از اکستشن کامل می باشد.

نکته: کارائی سر بلند تراپیسپس در وضعیت تست پرون کمتر می شود، چرا که بر روی هر مفصل شانه و آرنج کوتاه می شود. لذا عضله تراپیسپس در وضعیت تست پرون، در مقایسه با وضعیت تست طاقباز، با فشار (نیروی مقاوم اعمالی از سوی آزمونگر) کمتری مقابله می کند.

سؤال ۴۳: گزینه ۱

درستنامه: طول عضلات هومرال و اسکاپولا

- برای الیشن طبیعی بازو به بالای سر در فلکشن یا اداکشن، دامنه کامل حرکت اسکاپولا هومرال و اسکاپولا ر به طول مناسب پکتورالیس مأژور، پکتورالیس مینور، لاتیسموس دورسی، ترس مأژور، ساب اسکاپولا ریس، رومبوبئیدها، بایسپس و تراپیسپس نیاز دارد.

- نباید جایگزینی به وسیله حرکات تنہ اتفاق افتد. باید وضعیت تنہ تثبیت گردد؛ به طوری که در وضعیت طاقباز، زانوها خمیده و ناحیه پایین پشت روی یک سطح هموار، صاف باشد (وضعیت Hooklying).

- اگر فقرات کمری از تخت قوس بردار، میزان فلکشن یا چرخش خارجی شانه، نسبت به دامنه واقعی حرکت شانه و اسکاپولا، بیشتر و میزان چرخش داخلی شانه، نسبت به دامنه واقعی حرکت شانه و اسکاپولا، کمتر به نظر خواهد رسید.

- اگر قفسه سینه Depress شود (منلا در هیپرکیفوز توراسیک یا کوتاهی بخش فوقانی شکمی)، میزان فلکشن یا چرخش خارجی شانه نسبت به دامنه حرکتی واقعی کمتر و در عوض میزان چرخش داخلی شانه بیشتر به نظر خواهد رسید.
- اگر تنہ در فلکشن جانبی و تحدب آن به سمت تست باشد، میزان اداکشن نسبت به دامنه واقعی حرکت شانه و اسکاپولا بیشتر به نظر خواهد رسید.

سؤال ۴۴: گزینه ۳

درستنامه: تست تراپیز میانی

- تست شامل اداکشن و چرخش رو به بالای اسکاپولا بدون بالا کشیدن کمربند شانه ای است. برای این منظور، بیمار در وضعیت پرون، شانه در ۹۰ درجه اداکشن و چرخش خارجی

سوال ۴۵: گزینه ۳

درسنامه: سندروم خروجی توراسیک (TOS)

- تظاهرات پاسچرال ممکن است شامل سر به جلو آمده، هیپرکیفوز توراسیک، بالا آمدن دنده اول، پروترکشن و دپرسن و چرخش رو به پائین اسکاپولا باشد.

Coracoid Pressure Syndrome

- در سطح اتصال پکتورالیس مینور به زائد کوراکویید اسکاپولا، سه طناب از شبکه برآکیال و شربان و ورید آکریالاری از بین این ساختارها و قفسه دنده ای عبور می کنند
- دپرسیون قدامی زائد کوراکویید، که در برخی از پاسچرهای نامناسب اتفاق می افتد، ممکن است باعث باریک شدن این فضای شود.

• عواملی که سبب می شوند زائد کوراکویید به پائین و جلو کج شود:

- سفتی و کوتاهی پکتورالیس مینور

- سفتی و کوتاهی رومبوییدها و لواتوراسکاپولا

- سفتی و کوتاهی لاتیسیموس دورسی و بخش استرنال پکتورالیس مازور

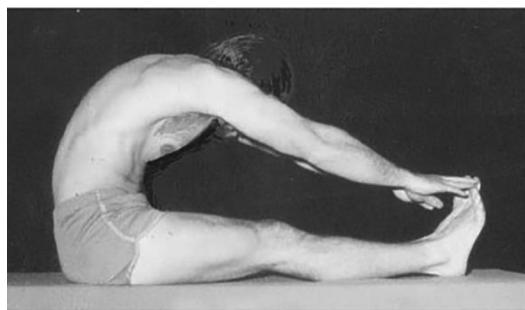
- سفتی و کوتاهی بایسپس و کوراکوبراکیالیس

- ضعف تراپیزوس تحتانی

سوال ۴۶: گزینه ۲

درسنامه: اثرات ضعف و کوتاهی عضلات

- ضعف عضله ابداقتور هالوسیس موجب Forefoot و همستانگ در وضعیت Long sitting (خم شدن به جلو)، فلکشن لگن به طرف ران نرمال به نظر می رسد. زیرا هر دو مفصل هیپ در این شیوه ای تست در فلکشن قرار دارند؛ در نتیجه کوتاهی فلکسور هیپ مزاحم حرکت لگن به طرف ران نمی شود.

• کونترکچر عضله ابداقتور هالوسیس موجب Varus و ابداقشن شست می گردد

• کونترکچر عضله اداکتور هالوسیس موجب دفورمیتی اداکشن انگشت بزرگ یعنی hallux Valgus می گردد.

• ضعف عضله تیبیالیس خلفی موجب کاهش توانایی برای اینورژن پا و پلاتر فلکشن مج پا؛ پرونیشن پا و کاهش ساپورت قوس طولی؛ اشکال در توانایی برای بلند شدن روی انگشتان پا شده و فرد را به سمت لنگش گاستر و کمپیوس سوق می دهد.

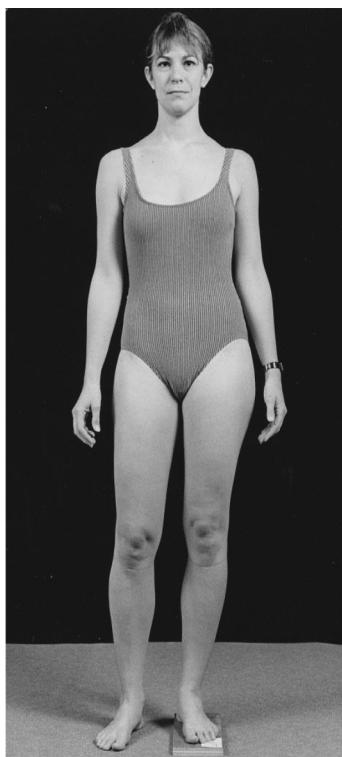
• کونترکچر عضله تیبیالیس خلفی موجب "وضعیت Equinovarus در وضعیت غیر تحمل وزن" و "قرارگیری

سؤال ۵۰: گزینه ۱

درسنامه: درمان کوتاهی تنسور فاسیا لاتا

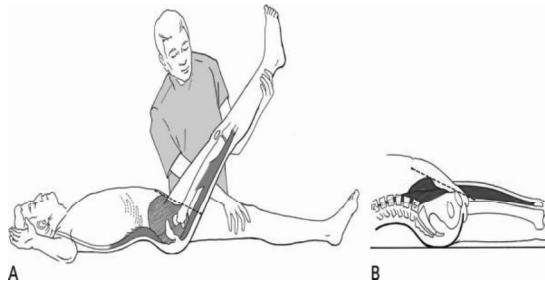
- در موارد کوتاهی یکطرفه تنسور فاسیا لاتا، لگن در سمت کوتاهی به پایین می‌افتد و زانو در همان سمت تمایل به ژنوا و الگوم پیدا می‌کند. اگر تنسور فاسیا لاتا و سایر فلکسورهای هیپ سفت باشند تیلت قدمای لگن و چرخش داخلی هیپ عارض می‌شود.

- برای کشش تنسور کوتاه و ایلیوتیبیال باند قدمای در یک طرف، در وضعیت ایستاده یک تخته یا کتاب را زیر پای سمت کوتاهی قرار می‌دهیم. روی هر دو پا وزن انداخته شود و پاها و زانوها (یعنی فمورها) در راستای خوبی قرار داشته باشند (پاها در هر سمت حدود ۸ تا ۱۰ درجه Out-toeing داشته و پاتلاها مستقیماً به جلو نگاه کنند). سپس از بیمار خواسته می‌شود که لگن را به تیلت خلفی ببرد. این تیلت خلفی موجب اکستنشن در مفصل هیپ می‌شود.

- قرار دادن یک بالا بر زیر پای چپ باعث بالا رفتن (الویشن) لگن در سمت چپ و اداکشن هیپ چپ می‌شود.

- کوتاهی فلکسورهای هیپ در وضعیت سوپاین با اندامهای صاف، باعث وضعیت هیپ اکستند فقرات کمری و تیلت قدامی لگن می‌شود. لذا اگر از این وضعیت کمر و لگن، SLR انجام شود هسمترینگ با طول طبیعی، کوتاه به نظر خواهد رسید.

سؤال ۴۹: گزینه ۳

درسنامه: تست گلوتئوس مدیوس

- وضعیت بیمار: به پهلو خوابیده، اندام تحتانی زیرین در زانو و هیپ خم بوده و لگن کمی به جلو چرخیده است تا گلوتئوس مدیوس خلفی در وضعیت ضد جاذبه قرار گیرد.
- فیکساسیون: عضلات تنہ و آرمونگر لگن را ثابت می‌کنند
- تست (با تأکید بر بخش خلفی): ابداکشن هیپ از وضعیت کمی اکستنشن و کمی لاترال روتیشن انجام می‌شود.
- نباید اجازه داد که بیمار لگن را در صفحه عرضی به خلف بچرخاند. زیرا با چرخش خلفی لگن، تنسور فاسیا لاتا و گلوتئوس مینیموس در ابداکشن وارد عمل می‌شوند.

